

Hồi 47

Thay Nhân Đổi Dạng

T

hứ Dân vừa đi vừa nhìn trời như một kẻ cuồng tâm loạn trí. Y tự vỗ vào đầu mình:

- Ta là kẻ hồ đồ... Một gã đê tiện bỉ ổi. Đúng rồi... Ta học thánh hiền nhưng bản thân ta là tên bỉ ổi tiểu nhân. Diệp Hoàn ơi... Hãy tha tội cho huynh... Hãy tha tội cho huynh.

Hắn dừng bước trước con đường bậc thang dẫn lên Thiếu Lâm Tự.

Boong...

Tiếng khánh chuông trỗi lên từ trên đỉnh trung sơn, phát ra từ ngôi cổ tự Thiếu Lâm vang động trong không gian rồi đến tai Thứ Dân. Gã dừng bước ngược mặt nhìn lên toà cổ tự trên cao, thỉnh thoảng lại che khuất bởi những tảng mây lững lờ trôi.

Thứ Dân đứng thừ ra một lúc rồi như bị tiếng khánh chuông kia thu hút lấy thần trí gã hưởng lên có tự Thiếu Lâm từ từ bước lên những bậc tam cấp.

Đi lần đến cổng tam quan thì mặt Thứ Dân đã xám ngoét, tái nhợt tái nhợt. Y vốn chỉ là một hàn sinh không có võ công thì việc lội từ dưới phân núi lên đến toà cổ tự đã lấy mất đi gần như toàn bộ thể lực của gã.

Đứng thở dốc trước toà cổ tự Thiếu Lâm, Thứ Dân nhìn vào ngôi Đại hồng bảo điện nguy nga hùng vĩ mà nghĩ thầm:

- Diệp Hoàn... Huynh sẽ chuộc lại những lỗi lầm với muội. Chỉ có mỗi một cách duy nhất, Thứ Dân qui y cửa Phật mới có thể chuộc lại những gì đã gây ra cho muội mà thôi.

Với ý nghĩ đó, Thứ Dân từ từ tiến vào toà cổ tự thiêng liêng của võ lâm Trung nguyên. Chẳng một chút e dè hay ngại ngùng, Sử Thứ Dân tiến thẳng đến ngôi “Đại Hồng bảo điện”. Hắn ngược mặt nhìn lên toà tháp có chóp nhọn hoắt, rồi nhẩm nói:

- Diệp Hoàn... Khi muội biết huynh đầu cửa Phật môn chuộc tội với muội. Mong muội tha tội cho huynh.

Thứ Dân buông một tiếng thở dài bước lên những bậc tam cấp mà tâm gã nặng trĩu một nỗi lòng.

Y tiến đến trước cả đại hồng bảo điện mà chẳng biết phải làm gì, cứ lúng ta lúng túng như gà mắc tóc. Cửa Đại hồng bảo điện dịch mở một vị cao tăng bước ra:

- A di đà Phật... Thí chủ cần gì nơi Thiếu Lâm tự?

Thứ Dân lúng túng buột miệng niệm Phật hiệu theo vị cao tăng Thiếu Lâm tự.

- A di đà Phật...

Vị cao tăng tròn mắt nhìn gã:

- A di đà Phật... Thí chủ cần gì nơi Thiếu Lâm tự?

Thứ Dân bối rối nói luôn:

- Đại sư... Văn bối... Văn bối đã chán cảnh hồng trần, nên muốn xuất gia đầu Phật.

Nghe Thứ Dân thốt ra câu đó, vị cao tăng Thiếu Lâm tròn mắt nhìn Thứ Dân:

- A di đà Phật... Thiện tai... Thiện tai... Nhưng chuyện này rất hệ trọng, bản tăng sẽ bẩm báo với Tuệ Tĩnh sư huynh Phương trượng.

Thứ Dân ôm quyền xá:

- Mong đại sư giúp cho văn sinh.

- A di đà Phật... Nếu thí chủ thật tâm có lòng qui y cửa Phật thì bản tăng sẽ nói một lời giúp thí chủ. Cửa Phật môn lúc nào cũng rộng mở đón chúng sinh về với cảnh giới thanh tịnh để thoát vòng sinh tử luân hồi, đến châu Phật tổ Như Lai.

Thứ Dân ôm quyền xá:

- Văn sinh thành tâm kính cẩn đa tạ đại sư.

- Thiện tai... Thiện tai... Mời thí chủ theo bản tăng về dịch quán của Thiếu Lâm tự để nghỉ ngơi.

Đưa Thứ Dân về dịch quán, vị cao tăng nọ mời bỏ đi. Còn lại một mình, Thứ Dân nhìn qua cửa sổ ngắm những tầng mây trôi bồng bềnh. Hắn nhìn mây mà thả hồn tơ tưởng nghĩ đến Mộng Diệp Hoàn.

Hình bóng của Diệp Hoàn hiện lên trong tâm trí Thứ Dân. Gã buông một tiếng thở dài nhẩm nói:

- Diệp Hoàn. Huynh xuất gia đầu Phật vì muội đó. Muội có hiểu cho huynh không. Huynh trở thành hòa thượng vì muốn chứng minh cho muội biết trong tâm của huynh chỉ có mỗi một mình Mộng Diệp Hoàn muội muội mà thôi.

Y chống tay lên cầm lơ dăng thả hồn theo những tầng mây lượn lơ trôi qua tầm mắt mình mà hồn cứ miên man suy nghĩ về Mộng Diệp Hoàn. Trong sự tịch mịch của Thiếu Lâm tự khiến Cho Thứ Dân càng mộng tưởng hơn đến Diệp Hoàn. Hắn cảm thấy lòng mình nặng trĩu khi nghĩ đến ngày mai chẳng còn cơ hội nào để hàn gắn những rạn nứt tình yêu giữa hắn với Diệp Hoàn. Nghĩ đến đây Thứ Dân chợt buông một tiếng thở dài nghe thật nã nề.

- A di đã Phật...

Tiếng Phật hiệu cất lên ngay sau lưng Thứ Dân khiến gã giật mình, đứng sững lên như người ngồi trên lửa đỏ. Tuệ Tĩnh đại sư bước vào đứng sau lưng từ lúc nào mà Thứ Dân vẫn không hay bởi vì mãi dỗi tâm tưởng của mình về với Mộng Diệp Hoàn.

Thứ Dân hồi hả ôm quyền lúng túng nói:

- Văn sinh bái kiến đại sư.
- A di đà Phật... Thí chủ cứ tự nhiên.
- Đa tạ đại sư.

Thứ Dân ngồi xuống chiếc đôn bằng cây, Tuệ Tĩnh đại sư quan sát dung diện của Thứ Dân rồi vuốt râu khẽ buông một tiếng thở dài.

Đại sư niệm Phật hiệu rồi nói:

- A di đà Phật... Bần tăng là Phương trượng Thiếu Lâm Tuệ Tĩnh, còn thí chủ đây hẳn là Sử công tử... Thi nhân nổi tiếng của thành Dương Châu?

Thứ Dân ôm quyền xá:

- Sử Thứ Dân chính là văn sinh.
- Thiện tai... Thiện tai... Sử công tử đã có ý định xuất gia đầu Phật?

Thứ Dân ôm quyền nói:

- Dạ... Văn sinh có ý đầu Phật môn, kính mong cao tăng tế độ cho văn sinh.

Nhìn Thứ Dân, Tuệ Tĩnh đại sư nói:

- Phàm kẻ xuất gia đầu Phật thì phải có duyên với Phật môn, may ra mới tu thành chánh quả thoát kiếp sinh tử luân hồi và châu Phật tử Như Lai. Đó là những

hành giả có duyên với Phật môn. Còn những ai xuất gia đầu Phật vì chán cảnh hồng trần, cửa tử bi vẫn rộng mở nhưng phải có duyên tiền kiếp mới có cơ hội thoát cả tái sinh khốn khổ của chúng sinh. Bần tăng muốn biết Sử thí chủ đây thuộc hạng hành giả nào mà muốn xuất gia đầu Phật?

Thứ Dân cúi đầu nhìn xuống mũi giày. Y lí nhí nói:

- Văn sinh không dám giấu Phương trượng đại sư... Văn sinh thuộc hàng hành giả thứ hai. Văn sinh chán cảnh hồng trần nên muốn xuất gia đầu Phật.

Tuệ Tĩnh đại sư lần chuỗi hạt niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật. Sử thí chủ chán cảnh hồng trần nên muốn qui y đầu Phật?

Ôm quyền, khẽ gật đầu, Thứ Dân nói:

- Chốn hồng trần không còn gì để văn sinh quyến luyến nên muốn đầu nhập Phật môn rửa tâm mình cho thanh tịnh.

- A di đà Phật... Phật tổ Như Lai đã trải qua bao nhiêu kiếp trong chốn nhân sinh mới trở thành bậc chánh đẳng, chánh giác, tìm ra đạo lý niết bàn. Vậy thí chủ có thể cho bần tăng biết vì sao thí chủ lại chán cõi nhân sinh mà tìm đến Phật môn?

Sử Thứ Dân lắc đầu:

- Đại sư văn sinh không có ham muốn gì với cõi phù du bên kia nữa.

- Sử công tử là một thi nhân nổi tiếng Dương Châu trấn sao lại bi quan như vậy?

- Văn sinh nói thật đó... Số phận của văn sinh ngoài kia chỉ là sự phù phiếm, và chỉ muộn phiền thôi, nên văn sinh quyết định xuất gia đầu Phật.

- A di đà Phật... Có chuyện gì thì thí chủ hãy nói với lão nạp. Nếu như chuyện thí chủ nói cũng là phần duyên của thí chủ đối với Phật môn, bần tăng sẽ chủ trì xuất gia cho Sử thí chủ.

Thứ Dân ôm quyền nói:

- Đại sư. Văn sinh nói tất cả cho đại sư biết. Nếu đây đúng là duyên phận của văn sinh, xin đại sư xuống tóc cho văn sinh để bụi trần không còn vướng bận tâm của Thứ Dân này nữa.

- A di đà Phật... Bần tăng xin được nghe những gì Sử thí chủ nói.

Thứ Dân nhìn Tuệ Tĩnh đại sư, rồi chậm rãi thuật lại tất cả những sự biến xảy ra trong cuộc đời mình. Y không bỏ sót bất cứ một tình tiết nào.

Kể dứt câu chuyện, Thứ Dân gục đầu vào hài bàn tay:

- Đại sư. Đó là tất cả những gì vãn sinh đã trải qua. Cuối cùng vãn sinh đã phạm vào đại tội vô đạo, và chỉ có cửa Phật mới có thể gội rửa những gì mà vãn sinh đã gây ra cho Mộng Diệp Hoàn;

- A di đà Phật... Sự tình của Sử thí chủ kể lại bản tăng nghe xong rồi. Quả là oan trái âu đây cũng là cái duyên để Sử thí chủ đến với Phật môn.

Tuệ Tĩnh đại sư nhìn lại vị cao tăng Tri Tần Đường:

- Giác Huệ sư đệ, chuẩn bị nhang đến để sư huynh xuống tóc cho Sử công tử.

Giác Huệ quay lại toà Đại hồng bảo điện. Tuệ Tĩnh đại sư nhìn Thứ Dân nói:

- Thí chủ đã suy nghĩ kỹ rồi chứ? Hành giả xuất gia đầu Phật là những người có duyên với Phật môn, đã vãn nợ cõi ta bà phù phiếm. Còn như Sử thí chủ đây, mặc dù quyết chí tìm đến Phật môn, nhưng để trốn tránh tội lỗi trong tình trường. Âu đó cũng là số phận. Nếu thí chủ đã quyết định thì lão nạp sẽ xuống tóc cho thí chủ.

Thứ Dân ôm quyền:

- Đại sư. Vãn sinh đã quyết lòng xuống tóc qui y cửa Phật.

- Bản tăng xem như thí chủ có lòng thành với Phật môn.

Tuệ Tĩnh đại sư đưa Sử Thứ Dân lên toà Đại hồng bảo điện. Không gian uy nghi trong toà Đại hồng bảo điện khiến Thứ Dân thần thờ. Gã nhìn bao quát chung quanh thấy đâu đâu cũng có những pho tượng bồ tát uy nghi, với thần phách thoát phàm khiến tâm y phải sờn lòng.

Tuệ Tĩnh đại sư đưa Thứ Dân đến quỳ trước đoàn Kim Thân Phật Tổ. Nhìn lên pho tượng khổng lồ, Thứ Dân càng bối rối hơn. Gã nhắm mắt nghĩ thầm:

- Diệp Hoàn. Kể từ bây giờ huynh và muội là người hai cảnh giới khác nhau. Mong rằng muội tha thứ tội lỗi cho huynh.

Tuệ Tĩnh đại sư buông một tiếng thở dài, niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật... Thí chủ đã quyết chí từ bỏ những oan trái trong cõi nhân sinh?

Thứ Dân cúi đầu nhìn xuống. Gã còn lưỡng lự thì Tuấn Luận từ ngoài đại hồng bảo điện bước vào:

- Văn bối nghĩ Sử công tử không thể trốn chạy như vậy được đâu.

Tuệ Tĩnh đại sư quay lại chấp tay nhìn chàng niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật... Hạ thí chủ...

Thứ Dân nhìn lại Tuấn Luận:

- Hạ huynh. Thứ Dân có lời với huynh.. Mong huynh miễn thứ cho những gì Thứ Dân đã gây ra cho huynh.

Tuấn Luận nhìn Tuệ Tĩnh đại sư:

- Đại sư. Văn bối muốn nói với Sử công tử một vài lời trước khi Sử công tử quyết xuống tóc qui y cửa Phật.

- A di đà Phật... Hạ thí chủ cứ nói.

Tuấn Luận bước đến trước mặt Thứ Dân. Chàng nhìn gã tử tốn nói:

- Tất cả những gì huynh nói với Tuệ Tĩnh đại sư, Tuấn Luận đã nghe được cả rồi.

Chàng mỉm cười:

- Huynh có tâm trong sạch thì tất được Phật tổ Như Lai cứu độ cho huynh thôi. Đâu cần đến chuyện phải xuất gia đầu Phật rũ bỏ chốn hồng trần mà huynh còn nợ quá nhiều.

Thứ Dân nói:

- Hạ huynh... Thứ Dân này hổ thẹn lắm, chỉ muốn xuất gia đầu Phật để chuộc lại những lỗi lầm của mình với Diệp Hoàn.

Thứ Dân nhìn Tuấn Luận như thể muốn đóng đinh vào mặt chàng:

- Hạ huynh... Huynh có cách gì?

- Nếu huynh theo cách của tại hạ thì xem như huynh đã chuộc lại tất cả những tội lỗi của mình. Thậm chí Mộng Diệp Hoàn sẽ tha thứ mọi chuyện mà huynh đã gây ra cho nàng.

- Hạ huynh... Thứ Dân phải làm gì đây?

Tuấn Luận nhìn Thứ Dân:

- Nhưng trước khi tại hạ nói với Sử huynh cách đó thì trước Kim thân Phật Tổ Như Lai, Sử huynh phải hứa không được cho người nào biết ngoài trừ tại hạ và Tuệ Tĩnh Phương trượng đại sư.

Sử Thứ Dân gật đầu:

- Thứ Dân xin hứa.

Tuấn Luận nhìn lại Tuệ Tĩnh đại sư. Chàng buông tiếng thở dài từ tốn nói:

- Đại sư. Những gì Tuấn Luận nói với đại sư thì đại sư đã hiểu cả rồi. Đại sư... Tuấn Luận cầu mong đại sư theo ý của văn bối mà hành sự.

Chàng từ từ quì xuống, thành khẩn nói với Tuệ Tĩnh đại sư:

- Văn bối sẽ thay thân phụ chuộc lại những gì người đã làm. Mong rằng đại sư hiểu và độ lượng cho thân phụ của văn bối.

Tuệ Tĩnh đại sư nhắm mắt chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật.

Lão tăng Thiếu Lâm buông một tiếng thở dài:

- Bần tăng giờ có muốn chuyển đổi ý nghĩ của Hạ thí chủ cũng không được.

Tuấn Luận hành đại lễ trước mũi hài Phật môn, kính cẩn nói:

- Văn bối khấu đầu cảm tạ ân trời biển của đại sư đã giúp văn bối trọn đạo làm người.

- A di đà Phật... Rồi đây võ lâm sẽ chẳng còn ai nhắc đến Hạ thí chủ. Họ đâu biết được trong cõi đời này có một Hạ Tuấn Luận đỉnh thiên lập địa, vị nhân vị nghĩa. Ngay cả bần tăng, không biết mai này còn có thể tịnh tâm hướng đến nẻo niết bàn khi nhớ đến Hạ thí chủ hay không.

Buông một tiếng thở dài nữa, Tuệ Tĩnh đại sư niệm Phật hiệu nói:

- A di đà Phật. Phật tổ từ bi hỷ xả sẽ mở rộng cửa niết bàn đón Hạ thí chủ.

Lão tăng nói đến đây thì nước mắt lăn dài xuống khoé mắt.

Lão nhìn Thứ Dân:

- Sử thí chủ hãy theo bần tăng.

Đêm trên Thiếu Lâm thật yên ắng và tĩnh mịch. Thế nhưng sự tĩnh mịch đó bỗng chốc bị phá vỡ bởi những đoàn nha sai cầm vũ khí hướng lên Thiếu Lâm tự.

Hòa chung dòng nha sai giáp y như thể người xông trận là những cao thủ của võ lâm bất kể Hắc đạo hay Bạch đạo.

Cả khuôn viên trước Thiếu Lâm tự bỗng chốc náo loạn bởi tiếng chân rầm rập. Từ phía võ tăng đường, những võ tăng hộ tam bảo cũng ào ào lướt ra. Trong tay họ là những cây trường côn lăm lăm sẵn sàng xung trận một khi ngôi tam bảo bị xúc phạm.

Hơn trăm gã nha sai đứng thành hàng ngang trước toà Đại hồng bảo điện. Kế đến là những cao thủ hắc bạch trên chốn giang hồ. Trước hàng nha sai là chiếc ngai sơn son thếp vàng của Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận. Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận ngồi chễm chệ trên chiếc ngai đó, hai tay đặt lên thành tay cầm, định nhãn hướng về phía Tuệ Tĩnh đại sư.

Đại sư bước xuống những bậc tam cấp ôm quyền niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật...

Cửu Thiên Tuế hừ nhạt một tiếng rồi đứng lên:

- Nhứt Điều Tống Thành Bảo, nhận ra bốn tọa chứ?

Tuệ Tĩnh đại sư từ tốn nói:

- A di đà Phật.. Tống Thành Bảo Nhứt Điều từ lâu đã không còn. Bản tăng không biết người đó là ai. Kính mong Cửu Thiên Tuế đừng nhắc đến cái tên đó.

- Tống Thành Bảo Nhứt Điều là Nhứt Điều có gì mà bốn tọa phải ngại ngừng không nhắc đến chứ?

Cửu Thiên Tuế chấp tay ra sau lưng, khinh khỉnh nhìn Tuệ Tĩnh đại sư:

- Đến Thiếu Lâm lần này, mục đích của bốn tọa là phải minh chứng võ công với Nhứt Điều Tống Thành Bảo. Lão đại sư Thiếu Lâm đồng ý chứ?

- A di đà Phật... Trong Thiếu Lâm không có ai tên là Nhứt Điều Tống Thành Bảo cả Cửu Thiên Tuế hẳn đã lầm người rồi.

- Bốn tọa không lầm. Nhứt Điều Tống Thành Bảo chính là Phương trượng Thiếu Lâm Tuệ Tĩnh. Nếu như lão thắng bốn tọa thì lão phu sẽ giao ngay Thập nhị Thần châu để cho lão làm báu vật trấn chùa. Bằng như ngược lại, bốn tọa sẽ cho nha sai san bằng Thiếu Lâm tự. Mãi mãi trong võ lâm không còn ngôi cổ tự đó nữa. Điều thứ ba, nếu như lão hòa thượng không ưng ý san bằng Thiếu Lâm tự, thì bốn đạo sẽ tự tay đổi lại tên ngôi cổ tự này.

- Tất cả ba điều kiện Cửu Thiên Tuế đưa ra, không có điều kiện nào bần tăng chấp nhận được.

Tuấn Luận từ trong Đại hồng bảo điện bước ra:

- Thiên Tuế sao lại lấy oán trả ân thế nhỉ?

Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế quay ngoắt lại nhìn Tuấn Luận. Mặt lão cau hằn lại:

- Hạ công tử... Bốn tọa và Hạ công tử đã hẹn nhau tại Kim Đỉnh tự cố sao người lại ở đây và còn chen vào chuyện của bốn tọa nữa?

Tuần phủ Mạc Dương Can bước ra. Lão gắt giọng quát:

- Tên súc sinh hồ đồ dám chen vào.

Lão tuần phủ Mạc Dương Can chưa kịp nói hết câu thì đã nhận trọn hai cái tát tai nẩy lửa của Tuấn Luận đến nỗi mắt hoa, miệng há mà chẳng thể nào nói tiếp được.

Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế rít giọng nói:

- Hạ Tuấn Luận... Người dám hành xử mệnh quan của triều đình sao?

Tuấn Luận ôm quyền xá Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận:

- Trong kinh lễ có câu Thượng bất chính hạ tất loạn... Vãn bối chỉ muốn cảnh cáo cho Mạc đại nhân biết ở đây ai là người có chức phận để sự tôn nghiêm. Chẳng lẽ Thiên Tuế để cho một lão Tuần phủ thay người muốn nói gì thì nói sao? Như thế thì đâu còn chức phận nữa?

Tiểu Thuận nhú mày, mặt đanh lại, hiện rõ vẻ bất nhẫn. Lão rít giọng the thé:

- Nhưng y là mệnh quan của triều đình con người chỉ là hàng thảo dân.

- Ở đây còn có Thiên Tuế kia mà... Chẳng lẽ một mệnh quan triều đình bất tuân cương kỷ, dân không được phép dạy cho hắn à? Nếu Thiên Tuế bênh vực cho Mạc đại nhân thì kỷ cương phép nước này đâu còn ra thể thống gì nữa. Mà điều đó thì đương kim hoàng thượng phong bao giờ muốn.

Thở hắt ra một tiếng, Cửu Thiên Tuế nói:

- Thế người nói bốn tọa lấy oán trả ân là sao chứ?

Tuấn Luận cười mỉm rồi nói:

- Nếu không có Thiếu Lâm thì Cửu Thiên Tuế đâu bao giờ còn giữ lại giọt máu cuối cùng của mình.

Những thớ thịt nóng trên mặt Tiểu Thuận như thể giật nảy lên:

- Người nói sao. Ta không muốn nghe những lời sàm ngôn vớ vẩn của người đâu. Những lời người nói ra nếu làm sự nhục mạ bổn tọa thì xem đây.

Lão nói dứt câu, khế lắc hai cổ tay Ngay lập tức đôi ma hoàn xuất hiện cắt luôn một đường vòng cung chém thẳng vào đôi kỳ lân bằng đá hắc thạch dựng ngay dưới chân bậc tam cấp dẫn vào Đại hồng bảo điện

Chát...

Đôi kỳ lân đá bị chặt đứt làm hai khúc, còn cặp ma hoàn chẳng khác gì những con vật trung thành từ từ bay lại đôi tay thịt của Cửu Thiên Tuế như đã được huấn luyện từ trước, những binh khí vô tri vô giác.

Nhìn Tuấn Luận Cửu Thiên Tuế nói:

- Người thấy rồi chứ?
- Quả thật là bất phàm.

Tuấn Luận nhìn Cửu Thiên Tuế. Chàng từ tốn nói:

- Nói ra điều này, hãn Cửu Thiên Tuế thông tin, nhưng vẫn bối vẫn phải nói.

Cửu Thiên Tuế nghiêm giọng nói:

- Người sắp nói ra điều gì?

Tuấn Luận mỉm cười xua tay rồi chậm rãi:

- Vẫn bối chỉ muốn nói cho tôn giá và Tuệ Tĩnh đại sư nghe mà thôi. Ngoài ra chẳng ai được quyền nghe câu chuyện này nữa.

Cửu Thiên Tuế chau mày:

- Được. Sau khi nghe xong, bổn tọa sẽ có quyết định thanh toán Thiếu Lâm hay không.

- Vẫn sinh rất muốn nghe lời nói này của Thiên Tuế.

Cửu Thiên Tuế khoát tay ra hiệu.

Ngay lập tức hàng nha sai lẫn bọn cao thủ võ lâm đồng loạt thôi bộ ba ngoài ngọ môn. Bên này các vị võ tăng cũng thối lùi về phía cửa đại hồng bảo điện.

Chờ cho mọi người lui hãn ra xa rồi. Tuấn Luận mới chậm rãi nói:

- Hửn Thiên Tuế còn nhớ một mỹ nữ của trấn Vĩnh Xương chứ?

Mặt của Cửu Thiên Tuế nhú lại, nhăn nhúm. Lão dè chừng hỏi:

- Công tử nhắc đến Vĩnh Xương trấn để làm gì?

- Vãn bối biết điều Thiên Tuế làm. Thiên Tuế hy vọng sẽ tìm được một Lâm thiếu gia thứ hai.

- Người đã tìm ra được Tiểu Cầu tử?

- Tiểu Cầu tử là bằng hữu của vãn bối, có gì mà tìm chứ?

Thiên Tuế dợm bước tiếp về phía Tuấn Luận. Gã như thể khẩn trương cực độ:

- Tiểu Cầu tử đang ở đâu?

- Vãn bối sẽ nói chỉ khi nào Thiên Tuế chấp nhận điều kiện.

- Bỏn tọa chẳng có điều kiện gì để chấp nhận cả.

- Điều kiện của vãn bối cũng rất đơn giản thôi... Không có gì mà tôn giá không làm được cả. Huống chi đây còn là dịp để Thiên Tuế trả nghĩa cho Thiếu lâm.

Thiên Tuế gằn giọng nói:

- Hãy nói rõ cho bỏn tọa biết những gì người biết.

Tuấn Luận thay mặt Thiên Tuế quá ư khẩn trương mỉm cười nói:

- Trên đời này luôn có những sự bất ngờ đến với tôn giá.

- Bỏn tọa muốn gặp Tiểu Cầu tử.

Tuấn Luận ôm quyền nói với Tuệ Tĩnh đại sư:

- Mời đại sư.

- A di đà Phật...

Đại sư nhìn lại Giác Huệ Tri Tăng đường:

- Hãy đưa Tuệ Thức ra.

Giác Huệ đại sư quay vào Đại hồng bảo điện một lúc sau đi cùng với Thứ Dân bước ra.

Trong bộ trang phục của giới tử, đầu cạo trọc, Sử Thứ Dân trông vừa nho nhã, vừa thoát tục với những nét anh tuấn. Nhìn Thứ Dân mà mặt Cửu Thiên Tuế chau hằn lại. Lão lắc đầu như thể chẳng muốn tin vào mắt mình.

Lão dẫn đến ba bộ nhìn Sử Thứ Dân chăm chăm rồi gằn giọng nói:

- Tiểu tăng kia... Người có phải là tên thư sinh họ Sử không?

Thứ Dân nhìn Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận.

Tuấn Luận hơi bối rối khi nghe Cửu Thiên Tuế nói ra điều này. Chàng không ngờ Cửu Thiên Tuế lại biết được Thứ Dân.

Tuấn Luận miễn cưỡng hỏi:

- Tôn giá biết Sử Thứ Dân à?

- Sao bỗng tọa lại không biết. Y là một gã hàn sinh yếu đuối nhu nhược, và luy vì tình. Cả đất Dương Châu ai cũng biết hẩn si mê Tô Băng Lệ. Bỗng tọa không tin hẩn là Tiểu Cầu tử.

Tuấn Luận nhún vai, cười mỉm nói:

- Tôn giá không tin Thứ Dân là Tiểu Cầu tử ư? Nhưng tại hạ thì tin đó, bởi trước đây Lâm thiếu gia đã từng muốn truy sát Sử bằng hữu của tại hạ. Y truy sát Sử bằng hữu của tại hạ vị trên người Sử Thứ Dân có một vết tích, mà Lâm công tử không muốn cho tôn giá biết. Điều thứ hai, chính ân sư Thượng Quan Nghi đã phái tại hạ đi tìm Sử công tử...

Cửu Thiên Tuế lắc đầu:

- Bỗng tọa không cần biết gì cả... Hãy cho ta xem vết tích kia.

Tuấn Luận nghiêm giọng nói:

- Trước khi tôn giá xem dấu tích trên người Sử bằng hữu thì hãy hứa với tại hạ, phải rút ngay khỏi Thiếu Lâm tự... Tất cả cuộc phân định hơn thấp giữa tôn giá và Thiếu Lâm chỉ có thể khởi đầu sau ngày phó hội với Tuấn Luận trên Kim đỉnh tự.

Cửu Thiên Tuế gật đầu;

- Được Bỗng tọa đồng ý.

Tuấn Luận bước đến trước mặt Thứ Dân. Chàng quan sát chân diện của Thứ Dân rồi nhỏ giọng nói:

- Sử huynh... Nếu Cửu Thiên Tuế phát hiện ra sự giả mạo này thì huynh có thể chết đó.

- Cái chết này có ý nghĩa nên Thứ Dân đâu có ngại.

Thốt ra lời đó, dung diện của Thứ Dân chẳng có chút biểu hiện gì tỏ ra lo lắng hay đắn đo cả. Trong tâm gã chỉ có mỗi một ý nghĩ trả nợ tình cho Diệp Hoàn, cho dù y phải chết để chứng minh với nàng sự trong sạch của y.

Tuấn Luận khẽ gật đầu nói:

- Phiền Sử huynh đệ hãy cởi áo cho tôn giá xem.

Thứ Dân thản nhiên cởi áo giới tử. Hình xăm đoá hoa huệ trên vùng chấn tâm lại đập vào mắt của Cửu Thiên Tuế. Đôi thần nhãn đầy uy quang của Tiểu Thuận cứ như đóng đinh vào hình xăm đó. Thấy luồng uy quang của lão mà mọi người những tưởng lão đang soi mói tìm kiếm cái gì đó trên ngực Thứ Dân.

Cửu Thiên Tuế nói:

- Sử công tử... Bước qua đây.

Thứ Dân bước thẳng đến trước mặt Cửu Thiên Tuế. Lão nhìn Thứ Dân từ đầu đến chân rồi lại định nhãn chăm chăm hướng vào hình xăm đoá hoa huệ.

Cửu Thiên Tuế từ tốn hỏi:

- Trên người ngươi có hình xăm hoa huệ... ai xăm cho ngươi?

Thứ Dân buông một câu cụt lủn:

- Mẫu thân.

Đôi chân mây Cửu Thiên Tuế nhú lại.

Lão bất ngờ vén ống tay áo trường bào. Trên cánh tay phải của lão có dấu hình xăm hoa huệ giống như tạc với hình xăm trên người Thứ Dân.

Lão nhìn Thứ Dân nghiêm giọng nói:

- Bốn tọạ là cha của ngươi... Ngươi gặp bốn tọạ có cảm xúc gì không?

Mọi người căng thẳng chờ đợi câu trả lời của Thứ Dân. Thứ Dân nhìn thẳng vào mặt Cửu Thiên Tuế, khẽ lắc đầu:

- Không một cảm xúc gì cả.

Câu trả lời này của Thứ Dân đáp trả Cửu Thiên Tuế khiến mọi người nghĩ ngay đến một cuộc huyết đấu, máu chảy lan khắp toà cổ tự Thiếu Lâm.

Cửu Thiên Tuế hỏi:

- Người chẳng có cảm xúc gì à?

Thứ Dân gật đầu.

Cửu Thiên Tuế nói tiếp:

- Biết bổn tọa là cha ruột của ngươi, sao ngươi chẳng có cảm xúc gì?

- Vãn sinh và tôn giá quá xa lạ... Cho dù người có là cha ruột thì sự xa lạ kia cũng khiến cho vãn sinh chẳng có chút cảm xúc gì. Đây là lời thật.

Cửu Thiên Tuế nhìn lại Thứ Dân từ đầu đến chân.

Lão ngẫm y một lúc rồi chấp tay sau lưng bước đến trước mặt Tuệ Tĩnh đại sư:

- Tuệ Tĩnh hòa thượng. Nếu bổn tọa muốn đưa Thứ Dân đi, lão có đồng ý không?

- Đi hay không là quyết định của Tuệ Thức.

Tiểu Thuận gắt giọng nói:

- Dù muốn hay không muốn thì y cũng phải đi theo bổn tọa.

- A di đà Phật. Bần tăng không muốn ép Tuệ Thức... Cửa Phật môn động mở đón Tuệ Thức thì Tuệ Thức ra đi cửa Phật cũng không níu lại.

- Nếu lão hòa thượng cho Tuệ Thức theo lão phu... Xem như lão đã chính thức gác điếu qui ẩn giang hồ. Bổn tọa chẳng bao giờ màng đến cái danh “Nhứt Điếu” hôm nào nữa.

- A di đà Phật.

Niệm xong câu Phật hiệu đó, Tuệ Tĩnh đại sư quay bước ung dung tiến vào lại Hồng bảo điện. Những vị cao tăng theo hầu cũng dõng bước theo chân Tuệ Tĩnh.

Thiên Tuế nhìn lại Tuấn Luận:

- Tuấn Luận... Bổn tọa có điều muốn hỏi ngươi.

Tôn giá cứ hỏi:

- Ngươi đến Thiếu Lâm tự vì bổn tọa?

Tuấn Luận suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:

- Không sai.

Chàng khoan tay trước ngực để nén tiếng tim đập thành thịch trong ngực mình, từ tốn nói:

- Tất cả những việc làm của tôn giá chỉ vì muốn chối bỏ một quá khứ bần hàn, nhưng nếu quá khứ bần hàn được tôn giá xua tan rồi đổi lại là sự cô độc, hiu quạnh.

Tuấn Luận khẽ lắc đầu:

- Thật là vô nghĩa.
- Người nghiệm ra điều đó từ lúc nào vậy?
- Từ lúc đối mặt và uống rượu không có Can tâm thảo của tôn giá.

Cửu Thiên Tuế buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Có lẽ người hiểu bổn tọa chính là người đó

Lão liếc trộm nhìn Thứ Dân rồi nói:

- Bổn tọa vô cùng cảm kích hành động của người. Phải chi bổn tọa và người...

Thiên Tuế bỏ lửng câu nói giữa chừng rồi quay bước chậm rãi đi về phía cửa ngọ môn.

Lão vừa đi vừa nói:

- Thứ Dân... Hãy theo ta.

Thứ Dân nhìn lại Tuấn Luận.

Chàng khẽ gật đầu, y mới chậm rãi khẽ bước theo Cửu Thiên Tuế. Nhìn theo sau lưng Thiên Tuế và Thứ Dân đang đi lần ra ngọ môn. Tuấn Luận điềm một nụ cười mỉm. Chàng nhắm nói:

- Mong rằng có Thứ Dân bên cạnh, người sẽ không còn chịu nổi cô quạnh muộn phiền và mất đi tham vọng đang đốt cháy tâm can người.

- o O o -